

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতাৰ শ্ৰীমতে তোমালোকক 21 পীৰিৰ সুখ দিয়ে, ইমান উপৰাম মত পিতাৰ বাহিৰে কোনেও দিব নোৱাৰে, তোমালোক শ্ৰীমতত চলি যোৱা"

প্ৰশ্ন: নিজে নিজক ৰাজতিলক দিয়াৰ সহজ পুৰুষাৰ্থ কি?

উত্তৰ: 1. নিজে নিজক ৰাজতিলক দিবলৈ হ'লে পিতাৰ যি শিক্ষা পোৱা সেইমতে ভালদৰে চলা। এই ক্ষেত্ৰত আশীৰ্বাদ বা কৃপাৰ কথা নাই। 2. ফলো ফাদাৰ (পিতাক অনুসৰণ) কৰা, আনক চাব নালাগে, মনমনাভৱ, ইয়াৰ দ্বাৰা আপোনাআপুনি নিজৰ তিলক পোৱা যায়। পঢ়া আৰু স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰাহে তোমালোক বেগৰ টু প্ৰিন্স (ভিকহৰ পৰা ৰাজকুমাৰ) হোৱাগৈ।

গীত: ওঁম নমো শিৱায়ৈ...

ওঁম শান্তি। যেতিয়া পিতা আৰু দাদাই ওঁম শান্তি বুলি কয় তেতিয়া দুবাৰো ক'ব পাৰে কিয়নো দুয়োজন এটা শৰীৰতে আছে। এজন হৈছে অব্যক্ত, আনজন ব্যক্ত, দুয়োজন একেলগে আছে। দুয়োজনৰ একেলগে আৱাজো হয়। পৃথক পৃথকো হ'ব পাৰে। এয়া এক আচৰিত কথা। জগতত এয়া কোনেও নাজানে যে পৰমপিতা পৰমাত্মাই এওঁৰ শৰীৰত বহি জ্ঞান শুনায়। এয়া ক'তো লিখি থোৱা নাই। পিতাই কল্পৰ আগতেও কৈছিল, এতিয়াও কয় যে এই সাধাৰণ শৰীৰত বহুত জন্মৰ অন্তত প্ৰৱেশ কৰোঁ, এওঁৰ আধাৰ লওঁ। গীতাত এনেকুৱা কিবা নহয় কিবা বৰ্ণনা আছে যিবোৰৰ কিছুমান ৰিয়েলো (সঁচাও) হয়। এয়া ৰিয়েল শব্দ হ'ল – মই বহুত জন্মৰ অন্তত প্ৰৱেশ কৰোঁ, যেতিয়া এওঁৰ বানপ্ৰস্থ অৱস্থা হয়। এওঁৰ বাবে এনেকৈ কোৱাতো ঠিক। সত্যযুগত প্ৰথম জন্মও এওঁৰে হয়। আকৌ লাষ্ট (শেষ)ত বানপ্ৰস্থ অৱস্থা হয়, য'ত পিতাই প্ৰৱেশ কৰে। সেয়েহে এওঁৰ বাবেই কয় – এয়া নাজানো যে মই কিমানবাৰ পুনৰ্জন্ম লৈছোঁ। শাস্ত্ৰত 84 লাখ পুনৰ্জন্ম লিখি দিছে। এয়া সকলো হৈছে ভক্তি মাৰ্গ। ইয়াকে কোৱা হয় – ভক্তি কল্ট (পন্থা)। জ্ঞান কাণ্ড বেলেগ, ভক্তি কাণ্ড বেলেগ। ভক্তি কৰি কৰি অধোগামীয়ে হৈ আহে। এই জ্ঞানতো এবাৰে পোৱা যায়। পিতাই এবাৰেই সকলোৰে সংগতি কৰিবলৈ আহে। বাবা আহি এবাৰেই সকলোৰে ভৱিষ্যতৰ প্ৰালন্ধ গঢ়ে। তোমালোকে পঢ়িছাই ভৱিষ্যতৰ নতুন সৃষ্টিৰ বাবে। পিতা আহেই নতুন ৰাজধানী স্থাপন কৰিবলৈ সেইবাবে ইয়াক ৰাজযোগ বুলি কোৱা হয়। ইয়াৰ বহুত মহত্ব আছে। মানুহে বিচাৰে – ভাৰতৰ প্ৰাচীন ৰাজযোগ কোনোবাই শিকাওঁক, কিন্তু আজিকালি এই সন্ধ্যাসী লোকসকল বাহিৰলৈ গৈ কয় যে আমি প্ৰাচীন ৰাজযোগ শিকাবলৈ আহিছোঁ। তেতিয়া তেওঁলোকেও ভাবে – আমি শিকোঁ কিয়নো এইটো বুজি পায় যে যোগৰ দ্বাৰাই পেৰাডাইজ (স্বৰ্গ)ৰ স্থাপনা হৈছিল। পিতাই বুজায় – যোগবলৰ দ্বাৰা তোমালোক পেৰাডাইজৰ মালিক হোৱা। পেৰাডাইজ পিতাই স্থাপন কৰে। কেনেকৈ স্থাপন কৰে সেয়া নাজানে। এই ৰাজযোগ আত্মিক পিতাইহে শিকায়। শৰীৰধাৰী কোনো মনুষ্যই শিকাব নোৱাৰে। আজিকালি এডালটাৰেশ্বন (ভেজাল), কৰাপশ্বন (দুৰ্নীতি)তো বহুত নহয় জানো সেইবাবে পিতাই কৈছে – মই পতিতক পাৱন কৰি তোলোঁতা হওঁ। নিশ্চয় পতিত কৰোঁতাও কোনোবা আছে। এতিয়া তোমালোকে বিচাৰ কৰা – যথার্থতে এনেকুৱা নহয় জানো? মইহে আহি সকলো বেদ-শাস্ত্ৰ আদিৰ সাৰমৰ্ম শুনাওঁ। জ্ঞানৰ দ্বাৰা তোমালোকে 21 জন্মৰ সুখ পোৱা। ভক্তি মাৰ্গত হৈছে অল্পকালৰ ক্ষণভংগৰ সুখ, এয়া হ'ল 21 পীৰিৰ সুখ, যি পিতাইহে দিয়ে। পিতাই তোমালোকক সংগতি দিবলৈ যি শ্ৰীমত দিয়ে সেয়া সকলোতকৈ অনন্য। এই পিতা সকলোৰে দিল (অন্তৰ) লওঁতা হয়। যেনেকৈ সেয়া জড় দেলৱাড়া মন্দিৰ আছে, এয়া আকৌ চৈতন্য দিলৱালা মন্দিৰ। একুৰেট (নিখুঁত ভাৱে) তোমালোকৰ এক্টিভিটি (কৰ্ম কাণ্ড)ৰে চিত্ৰ আছে। এই সময়ত তোমালোকৰ এক্টিভিটি চলি আছে। দিলৱালা পিতাক পাইছা – সকলোৰে সংগতি কৰোঁতা, সকলোৰে দুখ হৰণ কৰি সুখ দিওঁতা। কিমান উচ্চতকৈও উচ্চ গায়ন কৰা হৈছে। উচ্চতকৈও উচ্চ হৈছে ভগৱান শিৱৰ মহিমা। যদিও চিত্ৰত শংকৰ আদিৰ আগতো শিৱৰ চিত্ৰ দেখুৱাইছে বাস্তৱত দেৱতাসকলৰ আগত শিৱৰ চিত্ৰ ৰখাতো নিষেধ। তেওঁলোকেতো ভক্তি নকৰে। ভক্তি দেৱতাসকলেও নকৰে, সন্ধ্যাসীয়েও কৰিব নোৱাৰে। তেওঁলোক হ'ল ব্ৰহ্ম জ্ঞানী, তত্ব জ্ঞানী। যেনেকৈ এই আকাশ তত্ব আছে, তেনেকৈ সেয়া হৈছে ব্ৰহ্ম তত্ব। তেওঁলোকেতো পিতাক স্মৰণ নকৰে, তেওঁলোকে এই মহামন্ত্ৰও নাপায়। এই মহামন্ত্ৰ পিতাহে আহি সংগমযুগত দিয়ে। সকলোৰে সংগতি দাতা পিতা এবাৰে আহি মনমনাভৱৰ মন্ত্ৰ দিয়ে। পিতাই কয় – সন্তানসকল, দেহ সহিত দেহৰ সকলো ধৰ্ম ত্যাগ কৰি, নিজকে অশৰীৰী আত্মা বুলি ভাবি মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। কিমান সহজকৈ বুজায়। ৰাৱণ ৰাজ্যৰ কাৰণে তোমালোক সকলো দেহ-অভিমানী হৈছা। এতিয়া পিতাই তোমালোকক আত্মা-অভিমানী কৰি তোলে। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি মোক পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা তেতিয়া আত্মাত যি খাদ (বিকাৰৰ লেপ) পৰিছে, সেয়া আঁতৰি যাব।

সত্যযুগত পৰা সত্যলৈ আহিলে কলা কম হৈ যায়। সোণৰো কেৰেট থাকে নহয় জানো। এতিয়াতো কলিযুগৰ অন্তত সোণ দেখিবলৈও পোৱা নাযায়, সত্যযুগতো সোণৰ মহল থাকে। কিমান ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য! তাৰ নামেই হ'ল – গ'ল্ডেন এজ্ড ৱৰ্ল্ড (স্বৰ্ণীম যুগী সৃষ্টি)। তাত ইটা-পাথৰ আদিৰ কাম নাথাকে। বিল্ডিং (মহল) নিৰ্মাণ কৰিলে তাতো সোণ-ৰূপৰ বাহিৰে বাজে বস্তু নাথাকে। তাত বিজ্ঞানৰ দ্বাৰা বহুত সুখ পোৱা যায়। এয়াও ড্ৰামা ৰচি থোৱা আছে। এই সময়ত বিজ্ঞানৰ অহংকাৰ, সত্যযুগত অহংকাৰী বুলি নকয়। তাতো বিজ্ঞানৰ দ্বাৰা তোমালোকে সুখ লাভ কৰা। ইয়াত হৈছে অল্পকালৰ সুখ আকৌ ইয়াতেই অতি দুখ পোৱা যায়। বোমা আদি এই সকলো বিনাশৰ কাৰণে বনায়ৈ থাকে। আনক বোমা বনোৱাত বাধা দিয়ে আকৌ নিজে বনাই থাকে। বুজিও পায় – এই বোমাৰ দ্বাৰা আমাৰে মৃত্যু হ'ব কিন্তু তথাপিও বনাই থাকে, তেন্তে বুদ্ধি মৰি যোৱা নাই জানো। এয়া সকলো ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। নবনোৱাকৈ থাকিব নোৱাৰে। মনুষ্যই বুজি পায় যে এই বোমা আদিৰে আমাৰে মৃত্যু হ'ব কিন্তু নাজানো কোনে প্ৰেৰিত কৰি আছে, আমি নবনোৱাকৈ থাকিব নোৱাৰো। নিশ্চয় বনাবই লাগিব। বিনাশো ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। কোনোবাই যিমানে পীচ প্ৰাইজ (শান্তিৰ বঁটা) নিদিয়ক কিন্তু পীচ স্থাপন কৰোঁতা এজন পিতাই হয়। শান্তিৰ সাগৰ পিতাইহে শান্তি, সুখ, পবিত্ৰতাৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। সত্যযুগত হৈছে বেহদৰ সম্পত্তি। তাতো গাখীৰৰ নদী বৈ থাকে। বিষ্ণুক ক্ষীৰ সাগৰত দেখুৱায়। এইটো অন্তৰ দেখুওৱা হয়। ক'ত সেই ক্ষীৰ সাগৰ, ক'ত এই বিষয় সাগৰ। ভক্তি মার্গত আকৌ পুখুৰী আদি খান্দি তাত পাথৰৰ ওপৰত বিষ্ণুক শুৱাই দিয়ে। ভক্তিত কিমান খৰচ কৰে। কিমান ৱেষ্ট অফ টাইম, ৱেষ্ট অফ মানী (সময়ৰ অপচয়, টকাৰ অপচয়) কৰে। দেৱীসকলৰ মূৰ্তি কিমান খৰচ কৰি বনায় আকৌ সমুদ্ৰত পেলাই দিয়ে তেন্তে পইচা ৱেষ্ট নহ'ল জানো। এয়া হ'ল পুতলাৰ পূজা। কাৰো বৃত্তিৰ বিষয়ে কোনেও নাজানে। এতিয়া তোমালোক যাৰেই মন্দিৰত নোযোৱা, তোমালোকে প্ৰত্যেকৰে বৃত্তিক জানা। সন্তানসকলৰ ক'তো যোৱাত মানা নাই। আগতেতো অবুজন হৈ গৈছিল, এতিয়া চেম্বিৰুল (বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন) হৈ যোৱা। তোমালোকে ক'বা – আমি এওঁলোকৰ ৪৪ জন্মক জানো। ভাৰতবাসীয়েতো কৃষ্ণৰ জন্মৰ বিষয়েও নাজানে। তোমালোকৰ বুদ্ধিত এই সকলো জ্ঞান আছে। নলেজ হৈছে চ'ৰ্চ অফ ইনকম (জ্ঞান উপাৰ্জনৰ উৎস)। বেদ-শাস্ত্ৰ আদিত কোনো এইম অৱজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) নাই। স্কুলত সদায় এইম অৱজেক্ট থাকে। এই পঢ়াৰ দ্বাৰা তোমালোক কিমান ধনৱান হৈ যোৱা।

জ্ঞানৰ দ্বাৰা সংগতি হয়। এই জ্ঞানৰ দ্বাৰা তোমালোক সম্পত্তিৱান হোৱা। তোমালোক যিকোনো মন্দিৰলৈ গ'লে তৎক্ষণাত্ বুজি পোৱা – এয়া কাৰ স্মৃতিচিহ্ন হয়! যেনেকৈ দেলৱাড়া মন্দিৰ – সেয়া হ'ল জড়, এয়া চৈতন্য। যেনেকৈ ইয়াত বৃষ্ণত দেখুৱাইছে হুবহু তেনেকৈ মন্দিৰ বনোৱা হৈছে। তলত তপস্যাতে বহি আছে, ওপৰত ছাদত গোটেই স্বৰ্গ আছে। বহুত খৰচ কৰি সজোৱা হৈছে। ইয়াততো একোৱেই নাই। ভাৰত ১০০ পাৰচেণ্ট (শতাংশ) চালভেণ্ট (ধনৱান), পাৱন আছিল, এতিয়া ভাৰত ১০০ পাৰচেণ্ট ইনচালভেণ্ট (গৰীৰ) পতিত কিয়নো ইয়াত সকলো বিকাৰৰ দ্বাৰা জন্ম হয়। তাত লেতেৰা কথা নাথাকে। গৰুড় পুৰাণত বুচিকৰ কথা এইকাৰণেই লিখিছে যাতে মনুষ্যৰ কিছু শুধৰণি হয়। কিন্তু ড্ৰামাত মনুষ্য শুধৰণি হ'বলগীয়া নাই। এতিয়া ঈশ্বৰীয় স্থাপনা হৈ আছে। ঈশ্বৰেহে স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰিব নহয় জানো। তেওঁকে হেভেনলী গড্ ফাদাৰ (স্বৰ্গীয় ঈশ্বৰ পিতা) বুলি কোৱা হয়। পিতাই বুজাইছে সেই সেনা যিয়ে যুদ্ধ কৰে, তেওঁলোকে ৰজা-ৰাণীৰ কাৰণে সকলো কৰে। ইয়াত তোমালোকে নিজৰ কাৰণে মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা। যিমানে কৰিবা সিমানে পাবা। তোমালোক প্ৰত্যেকে নিজৰ তন-মন-ধন ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি গঢ়ি তোলাত খৰচ কৰিবলগীয়া হয়। যিমানে কৰিবা সিমানে উচ্চ পদ পাবা। ইয়াততো একোৱে নাথাকিব। এই সময়ৰ কাৰণেই গায়ন আছে – কাৰোবাৰ ধূলিত পোত যাব... এতিয়া পিতা আহিছে তোমালোকক ৰাজ্য-ভাগ্য দিবলৈ। তেওঁ কয় – এতিয়া তন-মন-ধন সকলো ইয়াত লগাই দিয়া। এওঁ (ব্ৰহ্মাই) সকলো সমৰ্পণ কৰি নিদিলে জানো। এওঁকে কোৱা হয় মহাদানী। বিনাশী ধনৰ দান কৰে তেন্তে অবিনাশী ধনৰো দান কৰিব লাগে, যিয়ে যিমান দান কৰিব। কোনোবা প্ৰখ্যাত দানী হ'লে তেতিয়া কয় অমুক বহুত ফিল্মথ্ৰপিষ্ট (মানৱপ্ৰেমী) আছিল। নামতো হয়েই। তেওঁলোকে ইনডাইৰেক্ট (পৰোক্ষভাৱে) ঈশ্বৰৰ অৰ্থে কৰে। ৰাজধানী স্থাপন নহয়। এতিয়াতো ৰাজধানীৰ স্থাপন হয় সেইবাবে কম্প্লিট ফিল্মথ্ৰপিষ্ট (সম্পূৰ্ণ মানৱপ্ৰেমী) হ'ব লাগে। ভক্তি মার্গত গীতো গায় – আমি বলিহাৰ যাম...। ইয়াত খৰচ একোৱেই নাই। গৱৰ্ণমেণ্টৰ (চৰকাৰৰ) কিমান খৰচ হয়। ইয়াত তোমালোকে যি কৰা সকলো নিজৰ বাবে, তাৰ পাছত লাগিলে ৪ (আঠ)ৰ মালাত যোৱা, ১০৪ৰ মালাত যোৱা বা ১৬১০৪ৰ মালাত। পাছ উইথ অনৰ হ'ব লাগে। যোগত থাকি এনেকুৱা উপাৰ্জন কৰা যাতে কৰ্মাতীত অৱস্থা পাই যোৱা আৰু কোনো শাস্তি খাব নালাগে।

তোমালোক সকলো হৈছা ৱাৰিয়ৰ্চ (যোদ্ধা)। তোমালোকৰ ৰাৱণৰ লগত যুদ্ধ, কোনো মনুষ্যৰ লগত নহয়। পাছ নকৰা কাৰণে দুই কলা কম হৈ গ'ল। ত্ৰেতাক দুই কলা কম স্বৰ্গ বুলি কোৱা হ'ব। পিতাক পুৰা ফলো কৰাৰ পুৰুষাৰ্থতো কৰা

উচিত নহয় জানো। এই ক্ষেত্ৰত মন-বুদ্ধিৰ চাৰেগুৰ (সমৰ্পণ) হ'বলগীয়া হয়। বাবা এই সকলো আপোনাৰ। পিতাই ক'ব – এয়া ছাৰ্ভিচ (সেৱা)ত লগোৱা। মই তোমালোকক যি মত দিওঁ, সেইমতে কাম কৰা, ইউনিৰ্ভিচিটি খোলা, চেণ্টাৰ (সেৱাকেন্দ্ৰ) খোলা। বহুতৰে কল্যাণ হৈ যাব। কেৱল এইটো মেছেজ (বাৰ্তা) দিব লাগে যে পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। তোমালোক সন্তানসকলকে মেছেজাৰ (বাৰ্তাবাহক), পয়গম্বৰ বুলি কোৱা হয়। সকলোকে এইটো মেছেজ দিয়া যে পিতাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা কয় যে মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব, জীৱনমুক্তি পাই যাবা। এতিয়া হৈছে জীৱনবন্ধন পাছত জীৱনমুক্ত হ'ব। পিতাই কয় – মই ভাৰততে আছোঁ। এয়া অনাদি ড্ৰামা ৰচি থোৱা আছে। কেতিয়া আৰম্ভ হ'ল, কেতিয়া পূৰা হ'ব? এইটো প্ৰশ্ন উদয় হ'ব নোৱাৰে। এয়াতো অনাদি ড্ৰামা চলি থাকে। আত্মা কিমান সূক্ষ্ম বিন্দু। সেই আত্মাতে এই অবিনাশী পাৰ্ট (ভূমিকা) নিহিত হৈ আছে। কিমান গুঢ় কথা। ষ্টাৰ (তৰা) সদৃশ সূক্ষ্ম বিন্দু হয়। মাতৃসকলেও ইয়াত কপালত ফোটা দিয়ে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থ কৰি নিজে নিজক ৰাজতিলক দি আছা। তোমালোকে পিতাৰ শিক্ষা অনুসৰি ভালদৰে চলিলে তেতিয়া যেন তোমালোকে নিজক ৰাজতিলক দিয়া। এনেকুৱা নহয় যে এই ক্ষেত্ৰত আশীৰ্বাদ বা কৃপা হ'ব। তোমালোকেহে নিজকে ৰাজতিলক দিয়া। আচলতে এয়া হৈছে ৰাজতিলক। ফলো ফাদাৰ কৰাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে, আনক চাব নালাগে। এয়া হ'ল – মনমনাভৱ, যাৰ দ্বাৰা নিজে আপোনাআপুনি তিলক পায়, পিতাই নিদিয়। এয়া হৈছেই ৰাজযোগ। তোমালোকে বেগৰৰ পৰা প্ৰিষ্ট হোৱা। তেন্তে কিমান পুৰুষাৰ্থ কৰা উচিত। আকৌ এওঁকো ফলো কৰিব লাগে। এয়াতো বুজিবলগীয়া কথা নহয় জানো। পঢ়াৰ দ্বাৰা উপাৰ্জন হয়। যিমান যোগ সিমান ধাৰণা হ'ব। যোগতে মেহনত সেইবাবে ভাৰতৰ ৰাজযোগৰ গায়ন আছে। বাকী গংগা স্নান কৰোঁতে কৰোঁতে আয়ুস শেষ হৈ গ'লেও পাৱন হ'ব নোৱাৰে। ভক্তি মাৰ্গত ঈশ্বৰৰ অৰ্থে গৰীৱক দিয়ে। ইয়াত আকৌ ঈশ্বৰ নিজে আহি গৰীৱকহে বিশ্বৰ বাদশ্বাহী দিয়ে। গৰীৱ নিবাসী নহয় জানো। যি ভাৰত 100 পাৰচেণ্ট চালভেণ্ট আছিল, সেয়া এই সময়ত 100 পাৰচেণ্ট ইনচালভেণ্ট। দান সদায় গৰীৱক কৰা হয়। পিতাই কিমান উচ্চ কৰি তোলে। এনেকুৱা পিতাক গালি দিয়ে। পিতাই কয় – যেতিয়া এনেকৈ গ্লানি কৰে তেতিয়া মই আহিবলগীয়া হয়। এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এওঁ পিতাও হয়, শিক্ষকো হয়। শিথসকলে কয় – সংগ্ৰু অকাল। বাকী ভক্তি মাৰ্গৰ গুৰুতো অনেক আছে। অকালে কেৱল এইখন আসনহে (ব্ৰহ্মা তন) পায়। তোমালোক সন্তানসকলৰো আসন যুজ (ব্যৱহাৰ) কৰে। তেওঁ কয় – মই এওঁ (ব্ৰহ্মা)ৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি সকলোৰে কল্যাণ কৰোঁ। এই সময়ত এওঁৰ এইটো পাৰ্ট। এয়া অতিকে বুজিবলগীয়া কথা। নতুন কোনেও বুজিব নোৱাৰে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) অবিনাশী জ্ঞান ধন দান কৰি মহাদানী হ'ব লাগে। যেনেকৈ পিতা ব্ৰহ্মাই নিজৰ সকলো ইয়াতে লগাই দিলে, তেনেকৈ ফলো ফাদাৰ কৰি ৰাজ্যত উচ্চ পদ ল'ব লাগে।

(2) শাস্তিৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাবলৈ যোগত থাকি এনেকুৱা উপাৰ্জন কৰিব লাগে যাৰ দ্বাৰা কৰ্মাতীত অৱস্থা পাব পাৰা। পাছ উইথ অনাৰ (সন্মান সহকাৰে উত্তীৰ্ণ) হ'বলৈ পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। আনক চাব নালাগে।

বৰদান: নিজৰ পূৰ্বজ স্বৰূপৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা সকলো আত্মাক শক্তিশালী কৰি তোলাঁতা আধাৰ, উদ্ধাৰমূৰ্ত হোৱা এই সৃষ্টিৰূপী ব্ৰহ্মৰ মূল কাণ্ড, সকলোৰে পূৰ্বজ তোমালোক ব্ৰাহ্মণ তথা দেৱতাসকল হোৱা। সকলো কৰ্মৰ আধাৰ, কুলৰ মৰ্যাদাৰ আধাৰ, ৰীতি-নীতিৰ আধাৰ তোমালোক পূৰ্বজসকল সকলো আত্মাৰ আধাৰ আৰু উদ্ধাৰমূৰ্ত হোৱা। তোমালোক মূল কাণ্ডৰ দ্বাৰাই সকলো আত্মাই শ্ৰেষ্ঠ সংকল্পৰ শক্তি বা সৰ্বশক্তিৰ প্ৰাপ্তি কৰে। তোমালোকক সকলোৱে অনুসৰণ কৰি আছে সেইবাবে এইটো গুৰু দায়িত্ব বুজি লৈ প্ৰতিটো সংকল্প আৰু কৰ্ম কৰা কিয়নো তোমালোক পূৰ্বজ আত্মাসকলৰ আধাৰেই হৈছে সৃষ্টিৰ সময় আৰু স্থিতিৰ আধাৰ।

স্লোগান: যিয়ে সৰ্ব শক্তিৰূপী কিৰণ চাৰিওফালে বিয়পায় তেৱেঁই মাষ্টাৰ জ্ঞান-সূৰ্য হয়।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!

অত্যন্ত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰাৰ বাবে বিশেষ হোমৱৰ্ক

মাজে মাজে সংকল্পৰ ট্ৰেফিকক ষ্টপ (বন্ধ) কৰাৰ অভ্যাস কৰা। এক মিনিটৰ বাবে সংকল্পক, লাগিলে শৰীৰৰ দ্বাৰা কৰি থকা কৰ্মক ৰখাই বিন্দু ৰূপৰ প্ৰেক্ষিচ্ছ (অভ্যাস) কৰা। এই এক ছেকেণ্ডৰো অনুভৱ গোটেই দিন অব্যক্ত স্থিতি গঢ়ি তোলাত সহায় কৰিব।